

Helena Olsson hade haft två drömmar, två mål i sitt unga liv, den ena mer realistisk än den andra. När hon för första gången berättade om dessa drömmar, för en socialassistent i Uddevalla, var hon i full färd med att förverkliga den mer lättförverkligade av dem. Helena Olsson ville bli missionär eller narkoman.

Fjorton år gammal hade hon liftat från Uddevalla till Göteborg för att förverkliga narkomandrömmen. Hon ville uppleva allt det där spännande hon läst om i tidningarna: en värld av spindlar och ormar och färger och flygturer och allt vad det nu var. Hon och hennes två bästa vänner hade jagat upp varandra med berättelser om sådant de läst om i tidningarna, fördubblade och tredubblade det, påstod att de själva hade prövat. En flicka redogjorde i detalj för sin första LSD-tripp. De ljög och de genomskådade lögnerna, men sade ingenting om det så länge de själva fick ljuga ostört. Det var barndomens sagor i ny tappning.

Och nu liftade Helena Olsson till Göteborg, hittade endast ett sniffargång, men på vägen tillbaka brände hon sig på armarna med en nål, påstod sig ha injicerat, hamnade hos en läkare i Uddevalla – som konstaterade små leverförändringar.

Socialvården grep in. Helena Olsson var lycklig.

Socialassistenten log åt missionärsdrömmen, men tog allvarligt på narkomandrömmen. Efter ytterligare en rymning skickades Helena Olsson till en ungdomsvårdsskola för flickor utanför Sala. Ett och ett halvt år senare skulle hon för polisen i Borlänge uppge att hon varit intagen för sitt narkotikamissbruk.

På ungdomsvårdsskolan var Helena Olsson yngst av tjugo flickor. Förmodligen var hon också den minst erfarna. Hon träffade en flicka som tagit LSD och berättade om sina upplevelser, men alls inte så uppjagat som de hade gjort för varandra hemma i Uddevalla. Hon träffade en morfinmissbrukare, som inte sade så mycket. Själv låg Helena Olsson lågt med sina upplevelser. Hon var rädd för att genomskådas. Några vänner fick hon inte. Någon narkotika såg hon inte till.

Helena Olsson tog dagen som den kom, accepterade det faktum att hon var där, längtade ingenstans, var varken glad eller ledsen. Hon gick upp på morgonen, tvättade sig, åt frukost, sydde kuddar eller jobbade i tvätten, åt lunch och sedan middag, tittade på TV, somnade. De hade ett ridstall, men hon var inte intresserad av hästar. Ett par gånger var hon hos psykologen, lade färg på ena sidan av ett papper, vek ihop det, vecklade ut det och fick tala om vad hon såg. En gång fick hon ett papper där hon skulle rita någonting, vad som helst. Hon ritade ett hus, en tant och en mus och psykologen sade ingenting om det.

Hon kom som fosterbarn till Borlänge, träffade Inga Lovén i klassrummet. De var annorlunda inte bara till klädseln – de hade långa tröjor, tunikor, jeans, gick barfota eller bar sandaler – utan också i sin strävan bort från den vardag som deras klasskamrater fann naturlig. De talade knappast mindre om pojkar, men uppförde sig inte som flickor skulle uppföra sig: de tog själva initiativ till förhållanden, bröt dem innan den andre hunnit reagera, låg med en grabb och kom sen aldrig tillbaka, satt inte kvar någonstans om det inte roade dem. De sökte njutning och njutning fann de i drogerna. Inga Lovén var den mest erfarna när de träffades i augusti 1969, men hon trodde att Helena var den mest rutinerade. Helena Olsson höll fast vid sin historia om att hon hade varit narkoman och legat inne för avvänjning. Hon hade

smyckat ut denna fabulerade bakgrund med en älskare i Stockholm, en läkare som naturligtvis var sprutnarkoman.

När de träffade Rosa Lindberg samma höst, hemma hos Magnus Engström, fann de hos henne samma självständighet, liknande intressen, klädsel, bakgrund. Efterhand samma självklara inställning till narkotika. De rökte hasch, började med LSD ungefär samtidigt, fortsatte med amfetamin. När de förhördes av polisen i augusti 1970 var de alla etablerade sprutnarkomaner.

Inga Lovén och Helena Olsson hade fått jungfrusilen av Klas Eriksson, en av pojkarna från Vattugatan, som nu rasade runt bland dessa nyfikna unga flickor och hade blivit herre på täppan när pojkhemmets tidigare invånare spridits för vinden.

- Jag tar den själv, hade Helena sagt, för att inte förstöra sitt rykte.

Hon fumlade lite med sprutan.

- Äh, jag kan sätta den på dig! sade Klas Eriksson utan ceremonier.

Klas Eriksson var en snäll pojke.

Rosa Lindberg hade aldrig tänkt börja injicera; hon hade tänkt hjälpa Klas Eriksson från narkotikaberoendet. Han hade snabbt gått ned sig: talade knappt om annat än tjacket, tycktes inte leva för någonting annat, rusade runt i tillvaron på jakt efter centralstimulantia. Han hade en vädjande uppsyn: allt smalare, allt blekare, ett par stora ögon som tittade osäkert fram bakom en lång lugg. Han bet fortfarande på naglarna. Rosa Lindberg försökte tala om för honom hur fel det var att hålla på med amfetamin; så falskt, konstlat, onaturligt! Den som strävade efter lycka skulle väl inte söka sin njutning i medel tillverkade på kemisk väg, i fabrikernas laboratorier!

Själv var Rosa Lindberg övertygad om att hon aldrig skulle börja med amfetamin.

Hon var ju vegetarian och nykterist; åt aldrig en köttbit, satt bland öldrickarna på puben med kopp te framför sig. Hon älskade att lufsa ensam i skogen, avskydde det konstlade, dyrkade naturen.

Klas Eriksson blev inte hjälpt av hennes prat, men själv åkte en dag ned till Stockholm, köpte en kapsel med det vita pulvret och övertalade Alf Jansson att sätta den första mackan på henne. Rosa Lindberg kunde aldrig förklara varför hon gjorde det, annat än med en svepande hänvisning till sitt ursprung och den tomhet hon kände.

Inga Lovén, Helena Olsson och Rosa Lindberg; lika, men också olika. De kallade varandra Eländet, Häxan och Lidandet.

Inga var Eländet som gnällde när det gick dem emot. Hon hade störst behov av ordnade förhållanden. Var sak på sin plats. När de inte fick lift på väg mot Stockholm var hon den första som klagade. Hon trodde inte att de skulle få någon lift. Hon var säker på att de skulle vara tvungna att vara ute hela natten.

- Jag ger mig fan på att det blir regn, lade hon till.

Hon missade aldrig sina p-piller, men var jämt orolig för att bli med barn.

Helena var Häxan som förförde med hela sin uppenbarelse: liten och mörk, smal och skygg, med nästan svarta ögon som vad om beskydd. Hon var alltid förälskad, ofta olyckligt kär, nöjde sig med de stunder hon fick. Hon knarkade, sniffade, söp. Hon var den av de tre som snabbast drogs ned i amfetaminets bländande rike.

Rosa var Lidandet som led med sin omvärld, med sig själv och sina fosterfäldrar.

Hon slutade plötsligt att äta, var snart bara skinn och ben, frös så hon skakade på lektionerna i skolan och tvingades stanna hemma ett år för att läka ihop innan hon

började gymnasiet. Hon läste mycket, älskade Shakespeare, pluggade astrologi, trodde på påverkan från kosmos och betydelsen av himlakropparnas inbördes förhållanden. Hon var duktig i skolan, men aldrig nöjd med sig själv. Hon var med i FNL-grupperna fram till den dag då hon reste sig upp och förklarade att hon inte längre kunde vara med eftersom hon rökte hasch. (Det var ingen som försökte hålla henne kvar, de andra var livrädda för att stämplas som knarkare.)

Helena beundrade Rosa för att hon läste böcker, engagerade sig i politiska frågor, struntade i vad människor tänkte om henne. Inga tyckte inte riktigt om det där, kände sig underlägsen, trodde att Rosa såg ned på henne. Vilket hon gjorde. Helena och Inga stod varandra närmast, Rosa gick ett steg före. Deras säregna framtoning fick deras manliga vänner att känna sig osäkra. De var ju inte som flickor skulle vara. De kunde ligga med en kille bara för att rycka på axlarna dagen därefter. Var det han som hade legat med henne eller hon som hade legat med honom?

- Jag ger mig fan på att dom är lesbiska, sade någon och så uppstod det ryktet.

De hade träffats hos Magnus Engström, men fann snart att den världen var dem för trång. De började lifta till Stockholm, träffade huvudstadens mer erfarna narkomaner, uppslukades snart av mörkret: Rosa som alltid i spetsen, Inga och Helena flängande bakefter. Deras vänskap skulle utsättas för stora påfrestningar och stod till sist inte rycken.

Rosa Lindberg såg ned på Helena Olsson, som kunde lägga upp sig för en sil. Hon föraktade Inga Lovén när hon runkade av en karl för en kapsel. Hon avskydde detta slaveri under lasten, allt medan hon själv seglade genom denna halv värld som en fullriggad skuta, med huvudet högt, föraktfull för alla som inte höll på sin värdighet. Visst inledde hon förhållanden, hade stadiga förbindelser, låg med knarkhandlare

och missbrukare och torpeder, men hon drog inte av sig byxorna för en sil. Hon var tillsammans med beryktade narkomaner utan att någonsin ligga med dem.

Hon var tuff, hård, gick åt det håll hon själv ville gå. Det är en orsak till hennes förmåga att hålla huvudet högt i denna kvinnoförnedringens värld. En annan, och viktigare, var hennes bakgrund. Rosa Lindberg var fosterbarn i Borlänge, men kom ursprungligen från en familj som var ett lika välkänt som fruktat namn i de kretsar hon nu rörde sig i. Naturligtvis utnyttjade hon detta. Hon behövde bara tala om vem hon var så fick karln snabbt upp gylfen.

Men som de flesta andra gick Rosa Lindberg snart ned sig i dyn. Hon blev allt mera svag, blek och mager. Hennes leder började värka, hon fick allt svårare att sova, allt svårare att äta mellan varven. Hon orkade inte gå kvar i skolan: kunde vara borta veckor i sträck och sedan komma tillbaka som en skadeskjuten fågelunge. Hon ringde sina fosterföräldrar mitt i natten, från en telefonkiosk någonstans i ett kylslaget Stockholm, bara för att berätta att hon fortfarande levde. Hon sov i portar, på parkbänkar, i knarkarkvartar. Hennes fosterföräldrar hämtade ibland hem henne, försökte prata med henne, ringde polisen för att få hjälp. Fadern vankade av och an om nätterna i sina vita långkalsonger, väntade på att hon skulle ringa. Han såg med stora sorgsna ögon på henne och visste inte vad han skulle göra. Han älskade henne och hon älskade honom, ingen visste vad de skulle göra nu när narkotikan tagit makten.

I jämförelse med dessa tre flickor var Magnus Engström rena gröngölingen, långt ifrån den spindel i nätet som polisen åtminstone ett tag trott honom vara. Han var naiv, en romantiker, en godhjärtad hippie i basker som skrev mångordiga insändare

till lokaltidningarna. Han hade rökt hasch första gången under sin tid på en folkhögskola utanför Stockholm. En amerikan som en kväll var på besök lade rätt vad det var upp en bit på bordet i dagrummet och frågade om någon ville köpa. Magnus Engström köpte för att han var nyfiken, hade hört talas om hasch, nyligen gått från Walt Slade till Sartre, slagits knockout av den riktiga, svarta bluesen och stod vidöppen för allt som kunde leda honom vidare på den vägen. Problemet var bara att han inte visste hur man skulle göra.

Så biten fick ligga på hans rum ett par månader, gömd i en plastpåse bakom bokhyllan. Han fingrade på den ibland, luktade, vägde den i handen och undrade hur i helvete det gick till. Men där var som alltid någon som visste och visade och snart blev det vinter och han tog med sig sin bit till Borlänge, visade en kamrat och tillsammans gick de ut i skogen, strövade sida vid sida och blossade på pipan och för första gången förstod Magnus Engström drogens magiska kraft. Han störtade handlöst in i saligheten, tyckte sig växa med en kolossal hastighet och kunde plötsligt stryka grantopparna med handflatan. Hela skogen låg strax under honom, bredde ut sig som en gräsmatta bort mot de blånande bergen, och han gick som om han haft ett rullband under fötterna och den långa raksträckan ville aldrig ta slut och det bara rullade på och han strök grantopparna med handflatorna och allt var så roligt som han väl aldrig hade haft i hela sitt liv.

Och kompisen?

Kände ingenting.

Magnus Engström fortsatte att blossa på folkhögskolan, träffade andra som rökte, lärde sig att hitta till Gamla Bro och Sergels torg. I Borlänge stötte han ihop med en bluesfreak som gick på Teknis och som hade ett rum där de fick sitta i fred: bekvämt

tillbakkalutade, insvepta i den svarta musiken från grammofonen och den söta doften från pipan som vandrade mellan dem. De skulle fortsätta att träffas på det sättet under hela den tid Magnus Engström höll Borlänges flummare med tak över huvudet. Bara de två, aldrig några andra. Det hasch han själv åkte ned till Stockholm och köpte gick till dessa tvåmansseanser, spreds aldrig ut över staden, in i gängen. Magnus Engström kände överhuvudtaget inga andra som rökte hasch i Borlänge förrän han hade flyttat in på Sveagatan i november 1969, börjat arbeta för Allhusets förverkligande och snabbt blivit en av de största entusiasterna för detta fantastiska försök att skapa en fristad mitt bland betongklumparna i centrum.

Han flyttade in i en del av centrala Borlänge dit grävskoporna ännu inte hunnit, där inte mycket hade hänt med bebyggelsen sedan sekelskiftet mer än att några stenhuss fått plats bland träkåkarna, trätrottoarerna ersatts av stentrottoarer och den leriga gatan belagts med asfalt. En jättelik lön kastade fortfarande sin skugga där Sveagatan mynnade ut i Sveatorget.

Det var trångt och skumt därinne bland dessa hus som en gång hade befolkats av barnfamiljer, butiksinnehavare och hantverkare, men nu tömdes på sina invånare, släcktes ned, tystnade, långsamt sjönk ihop och förföll. De skräpiga, igenvuxna bakgårdarna brukade användas som toaletter när gästerna från Restaurang Brage och Borgs Bar myllrade hemåt i natten efter stängningsdags; dessa nätter som fylldes av skrik och skrån, skratt och svordomar, och en doft av spyor och urin lade sig tung över landskapet.

Lägenheten låg mitt i denna snart utplånade stadsdel, på andra våningen i en liten avflagnad träkåk, granne med den inpyrda, blanknötta, alltid fullsatta Borgs Bar. En barnklädesaffär fanns på nedre botten, dasset på gården. Han hade ett rum och kök,

en kakelugn och en varmvindkamin och kallt vatten från kranen ovanför diskhon, som också tjänstgjorde som tvättställ. Här fann flummarna sin oas. Här var en exil för pojkar och flickor som ännu inte flyttat hemifrån.

Alf Jansson och Tommy Stenberg var bland de första som dök upp. Magnus Engström måste ha träffat dem på Allhuset, flera månader innan det hade öppnats, när stormötet valt den kommitté som skulle sköta ruljansen och mängder av ungdomar drog in för att städa, skura, slipa, spackla, snickra, måla och pynta. Alla kände Magnus, som tillsammans med vaktmästaren Roland Backlund blev Allhusets naturliga ledare, talade om vad som måste göras och själv gick i täten när det skulle göras, vågade sjunga ut inför politiker och byråkrater på tillfälligt besök och som bar på en vision om Allhuset som en naturlig samlingsplats för generationer och samhällsklasser, en smältdegel för idéer och ideologier, ett fruktbart möte ur vilket den nya människan skulle skapas. Jansson och Stenberg följde med honom hem en gång, kom tillbaka och på den vägen var det. Där kunde de röka ostört, med tak över huvudet, vinterkylan utanför fönstret och musiken från grammfonen. De kom på helgerna, sällan på vardagarna. De kom, slog sig ned, rökte och gick igen.

Andra kom i deras släptåg, ännu fler kom deras insats förutan. Ryktet gick. En tog med sig två, två tog med sig fyra. Det blev till ett långt, slingrande följe som vek av från Stationsgatan, vällde fram längs Sveagatan, upp två trappor när de kommit fram till nummer 17 och sedan fyllde den trånga lägenheten med sin kalla andedräkt, sina skratt och afghanpälsarna i tamburen. Det var hit de kom med sina majspipor och chillor, tobakspaket och cigarrettpaket, tändstickor och haschbitar. Grammfonen snurrade nätterna igenom, piporna gick ur hand i hand, röken lägrade sig tung över den brokiga församlingen som satt hopträngd på madrasser och kuddar längs

väggarna. De talade som gamla vinkännare om olika sorters kvalitet, styra, färg och konsistens, om priser och inköpsställen, om sorter de aldrig prövat, bara hört talas om deras enastående kraft: tempelkitt från Nepal, mögelafghan och glasturk. De berättade som skolpojkar om sina rus, om vad som hänt och vad de sagt och vad de sett och hört och trott. De talade om musik och spelningar och Stockholms klubbar och om deras de väl aldrig skulle göra.

Martin Engström lärde egentligen aldrig känna någon av dem.

Det var andra som var hans egentliga vänner. De var musiker, konstnärer, några FNL:are. Det var ett gäng som i skenet av stearinljus sysslade med seanser kring köksbordet. Dessa människor var hans bröder och systrar, med dem kunde han sjunga och dansa, dricka vin och spela munspel, diskutera livets mening och det okända landet bortom förnuftets rike. De rökte inte hasch tillsammans, de stojade och lekte och skrek och skrattade så att grannarna väcktes och ringde polisen. Några gånger var *alla* där: musiker, mystiker, konstnärer, gymnasister, FNL:are, flummare, fyllon från Borgs Bar, kostymklädda herrar och långkjolade damer från Restaurang Brage. Det var folk i köket, folk i vardagsrummet, folk i trappen, ett par som sökte skydd i skafferiet. Magnus Engström simmade omkring. Det var så här han ville ha det! En entusiast som Magnus Engström tyckte inte om att sitta hopkrupen mot väggen, med halvslutna ögon, surrande om gram och hekon och libanes och svart afghan. Han rökte för att locka fram något hos sig själv, för att få inspiration i den musik han hade börjat ägna sig åt, för att utvidga sina sinnen och berika sin själ. Till fest och umgänge tog han hellre ett glas eller tre.

Under den vår då Allhuset sakta tog form började han tycka allt mindre om springet, allt folk, allt stök. Han ville ha sina vänner omkring sig, men inte alla dessa

människor som han knappt kände igen, som kom hit som de kom till en ungdomsgård, som kom upp och frågade efter *sina* vänner – som om han var vaktmästare på stället! Han vaknade på morgonen, åt frukost och städade, gick sedan till Allhuset, var där hela dagen, kom hem framåt kvällen, tog emot gästerna. Han hade blivit oavlönad vaktmästare för en festvåning.

Plötsligt en dag hade Pia Blom fått veta att hennes föräldrar skulle skiljas. Modern skulle flytta med barnen från familjens villa i utkanten av Borlänge till en lägenhet i stan. Präktighetens fasad hade spruckit som trollet i gryningen. Den anständiga familjen Blom var alltså bara ett tomt skal, en fernissad yta. Tryggheten rämnade och Pia Blom tog ett stort kliv ut i världen.

Hon hade alltid varit pappas flicka, hade aldrig dragit omkring på stan, inte fått vara mods men lyckades tjata till sig en duffel och hade basketskor fyllda med namn på popgrupper. Det hade varit självklart att hon skulle fortsätta på gymnasiet, skaffa sig en ordentlig utbildning, kanske överta faderns firma. Nu började hon driva omkring på stan om kvällarna, satt allt oftare på Pub Mysen, brydde sig inte längre om skolan. Hon träffade Alf Jansson och tyckte genast om honom. Han blev ett halmstrå i ett kaos, en gren att gripa tag i, någon att bry sig om. Hon nästan tvingade sig på honom och till sist var de tillsammans.

Hela den våren drev hon omkring, bodde än hos sin mamma, än hemma hos Alf. Hon hoppade av gymnasiet. Hennes föräldrar var förtvivlade. Något hade hänt, men de visste inte vad. De visste framför allt inte vad de skulle göra. Pia Blom visste inte heller, ville egentligen inte göra någonting. Hon hade Alf och var nöjd med det. Eftersom han rökte hasch började hon röka hasch. De rökte när det fanns ich det

fanns för det mesta. De rökte tillsammans med sina närmaste vänner Berra Andrén och hans flickvän, med den fladdrige Tommy Stenberg, den snälle Harald Nordin, den arrogante Lennart Berg, den rolige Arne Nilsson och med andra som bara dök upp och försvann. Hon lärde sig att tycka om detta att få sjunka tillbaka och låta associationerna flöda fritt till musiken från grammofonen. Det blev till ceremonier: alltid tillsammans med andra, alltid ett omständligt förberedelsearbete med haschbiten, tobaken och pipan, alltid detta lugn, denna frid, denna musik. Det blev ett sätt att umgås.

Men det var pojkarnas värld. Det var pojkarna som såg till att det fanns hasch: samlade in pengar, reste till Stockholm, köpte, höll reda på priser och sorter. De odlade hampa, skördade, torkade. Flickorna följde med, traskade bakefter. När Pia Blom tänkte på framtiden såg hon ett hus på landet, barn, ett jobb som hon trivdes med. Det fanns ingenting kvar av de första flummarnas upproriska tankar på gräsmattorna i Hummelparken. Borta var snart också det kaos hon genomlidit efter föräldrarnas skilsmässa. Tidigt på hösten 1970 skaffade hon ett jobb som barnflicka, Alf Jansson slutade på Domnarvet för att utbilda sig till elektriker. Hon läste mycket och lärde honom att läsa skönlitteratur: Harry Martinson, Ivar Lo-Johansson, framför allt Jan Fridegård. De fascinerades av mystiken i *Torntuppen* och *Hallonflickan*, där det utomjordiska fingret ingrep och ställde till rätta, en mystik som ändå var jordnära, som talade till dem utan åthävor. De diskuterade mycket. De tyckte mycket om varandra.

Pia Blom kom att allt mer lessna på detta ceremoniella rökande, på allt folk som kom drällande när de hade flyttat ihop, på detta att de kom just för att röka, inte för att hälsa på dem. Det var haschbiten på podiet i centrum. Det var den som kittade dessa

människor samman. Hon rökte allt mindre, tappade intresset, tyckte att den här världen var en förfalskad värld som krävde konstgjord andning i form av drogen. Hon längtade efter att få börja leva i den *riktiga* världen, bland normala människor, tillsammans med Alf.

Men Alf Jansson och Berra Andrén fortsatte i vild galopp, också efter polisförhören och domen, medan Tommy Stenberg försvann in i militärtjänsten. De fortsatte att reda ned, köpa, röka. Alf Jansson började sälja i allt större omfattning, tjänade knappast några större summor, finansierade emellertid sitt eget rökande. Han sålde hemma i lägenheten, på stan, utanför Allhuset. Han sålde till sina gamla vänner, men också till de yngre människor som befolkade Allhuset. Han blev en känd försäljare av hasch med bra priser och snabba affärer. Han sålde oftast i mindre kvantiteter, till folk han kände igen, för att inte lämna alltför tydliga spår efter sig. Han handlade i Stockholm och kunde ta upp beställningar innan han for ned. Han köpte även något större partier i Borlänge ibland; ett hekto, kanske två, som han styckade upp och sålde vidare. Det var inte frågan om några stadiga leverantörer, utan tillfälliga kontakter: folk som hade pengar, men sämre förbindelser med missbrukarna. Han träffade en kille uppifrån Gagnef som bar på en portföljd med meskalin, fick hela partiet på redovisning och prånglade ut det på ett par timmar.

Amfetamin tog han det lugnare med. Tomas Ölund hade åkt tillbaka till Stockholm, för att få hålla på med sitt pulver i fred, nu när han hade Borlängepolisens ögon på sig. Berra Andrén hade aldrig tyckt om det. Pia Blom hade sett Alf Jansson påtänd en gång och rusat gråtande ut. Han var rädd att förlora henne, valde henne framför amfetaminet. Några återfall bara, i all hemlighet.

De hade fått veta att det var Magnus Engström som hade angett dem. Tjallaren är ingens vän. Tjallaren sätts i karantän. De hämnades aldrig handgripligt, men frös ut honom från deras gemenskap.

- Man golar inte ned en kompis, hade Tomas Ölund sagt.

Efter polisförhören, rättegångarna och domarna hösten 1970 upphörde flummartrafiken till den nedslitna enrummaren på Sveagatan 17, där numera Systembolaget ligger.

FOTNOT. Alla missbrukare har försetts med fingerade namn. Vissa andra förändringar har också gjorts.

Ett kapitel ur Anders Sundelin, *När knarket kom till stan* (1987)